

عهد پایدار است: حق مقدس فلسطینیان به سرزمین مادری شان

عهد (بریت) بین خدا و فرزندان اسرائیل، توافقی مقدس مبتنی بر عدالت، راستی و تقدس حیات، سنگ بنای سنت ابراهیمی است. همان گونه که در تثنیه ۷:۶ بیان شده، خدا قوم اسرائیل را به عنوان «قومی مقدس» برگزید و مأموریتی الهی به آن ها سپرد تا این ارزش ها را تجسم بخشند و «نوری برای ملت ها» باشند (اشعیا ۴۲:۶). این عهد صرفاً معنوی نیست—بلکه به طور ذاتی با سرزمین کنعان پیوند دارد که در پیدایش ۱۷:۸ به نسل ابراهیم وعده داده شده است: «و من به تو و به نسل تو پس از تو، سرزمین اقامت، تمام سرزمین کنعان را به عنوان مالکیتی ابدی خواهم داد.» تلمود (بابا باترا ۱۰۰ الف) بر تقدس سرزمین تأکید می کند و ساکنان آن را به وظایف عهد متصل می سازد. با این حال، تاریخ این پیوند را آزموده و این پرسش را مطرح کرده است: امروز وارثان واقعی این عهد چه کسانی هستند؟

فلسطینیان، به عنوان نوادگان ژنتیکی و تاریخی اسرائیلیان باستان، حاملان پایدار این عهد هستند. گرویدن آن ها به مسیحیت و اسلام، تداوم در سنت ابراهیمی را نشان می دهد، در حالی که پیوندهای اجدادی، حضور مداوم و استقامت استوارشان (صمود) با اوامر خدا هم راستاست و حق مقدس آن ها به سرزمین مادری شان را تأیید می کند. مدیریت اسلامی آن ها بر آفرینش، که از طریق کشت زیتون و درختان بومی تنوع زیستی را حفظ می کند، در تضاد با ناکبای اکولوژیکی ناشی از کاشت کاج های غیربومی است که بدترین آتش سوزی های تاریخ اسرائیل را شعله ور کرده و نشانه ای از نارضایتی الهی است. کسانی که با ادعای مجوز الهی مرتکب خشونت و آسیب اکولوژیکی می شوند، نام خدا را بی حرمت می کنند (چیلول هاشم) و عذاب الهی را به خود فرامی خوانند (تثنیه ۳۲:۲۵، لاویان ۱۸:۲۹).

فلسطینیان به عنوان نوادگان حاملان اصلی عهد

فرزندان اسرائیل، نوادگان یعقوب (پیدایش ۳۲:۲۸)، حاملان اصلی عهد بودند که با ابراهیم برقرار شد (پیدایش ۱۷:۷) و در سینا تأیید شد (خروج ۱۹:۵-۶). تلمود (سנהدرین ۹۴ الف) پراکندگی ده قبیله پس از فتح آشوری (722 ق.م) را روایت می کند، اما میدراش تانهوما (کی تاوو ۳) نشان می دهد که نوادگان آن ها باقی مانده اند و به میراث عهد وابسته اند. مطالعات ژنتیکی شواهد تجربی ارائه می دهند: نبیل و همکاران (2001) و همر و همکاران (2000) نشان می دهند که فلسطینیان هاپلوگروپ های کروموزوم Y (J1، J2) را با جمعیت های باستانی شام، از جمله اسرائیلیان و کنعانیان، به اشتراک دارند. شواهد باستان شناسی، مانند دی ان ای از لاخلیش (2019، ساینس ادونسز)، این تداوم را تأیید می کند و فلسطینیان را به ساکنان منطقه طی هزاران سال پیوند می دهد.

در مقابل، بسیاری از رهبران اسرائیلی، مانند بنیامین نتانیاهو، یوآو گالانت و بتسالل اسموتریچ، نسب خود را به اروپای شرقی—لهستان و اوکراین—می رسانند، جایی که یهودیان اشکنازی از دیاسپورا با آمیختگی اروپایی پدیدار شدند (کاستا و همکاران، 2013). غیبت چند قرنی آن ها از منطقه در تضاد با حضور مداوم فلسطینیان است. عهد، که به سرزمین وابسته است (پیدایش ۱۷:۸)، وارثان واقعی خود را در کسانی می یابد که باقی مانده اند—فلسطینیان—که صمودشان در میان آوارگی، فراخوان عهد به عدالت و استقامت را تجسم می بخشد.

گرویدن به مسیحیت و اسلام به عنوان تداوم ابراهیمی

گرویدن فلسطینیان به مسیحیت (قرن‌های اول تا چهارم میلادی) و اسلام (قرن‌های هفتم تا سیزدهم میلادی) وضعیت عهدی آن‌ها را قطع نمی‌کند، بلکه تکامل سنت ابراهیمی را منعکس می‌کند. یهودیت، مسیحیت و اسلام از طریق ابراهیم، «پدر انبوه ملت‌ها» (پیدایش ۱۷:۴)، نسب مشترکی دارند. مسیحیان اولیه فلسطینی، که اغلب یهودیانی بودند که عیسی را به عنوان مسیح پذیرفتند (اعمال رسولان ۵:۲-۱۱)، هسته اخلاقی عهد را حفظ کردند: «همسایه‌ات را مانند خودت دوست بدار» (متی ۲۲:۳۹، به نقل از لاویان ۱۹:۱۸). غلاطیان ۳:۲۹ اعلام می‌کند: «اگر به مسیح تعلق دارید، آنگاه شما از نسل ابراهیم هستید و طبق وعده وارثانید»، که نقش عهدی آن‌ها را تأیید می‌کند. به همین ترتیب، قرآن عهد فرزندان اسرائیل را روایت می‌کند (سوره بقره ۴۰:۲-۴۷)، با تأکید بر عدالت و راستی (سوره مائده ۵:۱۲). ابراهیم، «نه یهودی بود و نه مسیحی، بلکه مسلمانی [تسلیم‌شده به خدا]» (سوره آل عمران ۳:۶۷)، اسلام را به عنوان بازگشت به توحید او معرفی می‌کند، و ایمان فلسطینیان این میراث را ادامه می‌دهد.

این گرویدن‌ها گسست نیستند، بلکه سازگاری‌هایی هستند که خواسته‌های عهد برای عدالت، شفقت و تقدس حیات را حفظ می‌کنند (سنه‌درین ۱۳۷ الف). فلسطینیان، به عنوان نوادگان حاملان اصلی، به مأموریت عهد متصل می‌مانند، و تکامل دینی آن‌ها فراخوان جهانی آن را در میان ادیان ابراهیمی منعکس می‌کند.

پیوندهای اجدادی و حضور مداوم به عنوان تحقق عهد

پیوندهای اجدادی و حضور مداوم فلسطینیان با اوامر خدا هم‌راستا است و حق مقدس آن‌ها به سرزمین را تأیید می‌کند. پیدایش ۱۲:۷ وعده می‌دهد: «به نسل تو این سرزمین را خواهم داد»، که به عنوان «مالکیت ابدی» تأیید شده است (پیدایش ۱۷:۸). فلسطینیان، با تداوم ژنتیکی و تاریخی، این نسل هستند، و اقامتشان تحقق اراده الهی است. صمود آن‌ها—تحمل ناکبا در سال ۱۹۴۸ (~۷۰۰,۰۰۰ آواره، اونروا) و محرومیت‌های ادامه‌دار (~۷۰۰,۰۰۰ شهرکنشین در کرانه باختری، صلح اکنون، ۲۰۲۳؛ ~۱.۹ میلیون آواره در غزه، اوچا، ۲۰۲۵)—مأموریت عهد برای «نور بودن برای ملت‌ها» (اشعیا ۴۲:۶) را تجسم می‌بخشد. تلمود (براخوت ۱۰ الف) خواستار عدالت برای رهایی روح است، اصلی که فلسطینیان از طریق مقاومت غیرخشونت‌آمیز و دفاع از حق تعیین سرنوشت حفظ می‌کنند، که توسط حقوق بین‌الملل تأیید شده است (اعلامیه سازمان ملل درباره حقوق مردمان بومی، ۲۰۰۷).

قرآن این حق را تقویت می‌کند و به دستور خدا برای «سکنا گزیدن در سرزمین» (سوره اسراء ۱۰۴:۱۷) و حفظ عدالت (سوره نساء ۱۳۵:۴) اشاره می‌کند. استقامت فلسطینیان در برابر تخلفات—اشغال غیرقانونی اسرائیل و شهرک‌ها (دیوان بین‌المللی دادگستری، ۲۰۲۴)، با استناد به کنوانسیون چهارم ژنو، ماده ۴۹)—وظیفه عهدی آن‌ها را منعکس می‌کند، و حضورشان گواهی بر تقدس سرزمین است.

مدیریت اسلامی در برابر ناکبای اکولوژیکی: فلسطینیان به عنوان نگهبانان عهد

فراخوان عهد به عدالت و تقدس به مدیریت آفرینش گسترش می‌یابد، وظیفه‌ای که فلسطینیان از طریق اصول اسلامی حفظ تنوع زیستی انجام می‌دهند. قرآن به مؤمنان دستور می‌دهد که «در زمین فساد نکنید» (سوره اعراف ۷:۵۶) و باغ‌ها را حفظ کنند (سوره بقره ۲۶۶:۲). کشت زیتون، خرنوب و مرکبات توسط فلسطینیان—که از ۸۰,۰۰۰ تا ۱۰۰,۰۰۰ خانواده حمایت می‌کند و ۱۴٪ اقتصاد آن‌ها را تشکیل می‌دهد (تصویرسازی فلسطین، ۲۰۱۳)—باروری زمین و حافظه فرهنگی را

تغذیه می‌کند و خواسته عهد برای «کشت و نگهداری» (پیدایش ۲:۱۵، سوره مائده ۵:۱۲) را برآورده می‌سازد. کشاورزی پلکانی و گونه‌های بومی مقاوم در برابر آتش آن‌ها صمود را تجسم می‌بخشد و با فراخوان اسلام به مدیریت عادلانه هم‌راستاست.

در مقابل، کاشت بیش از ۲۵۰ میلیون کاج غیربومی توسط JNF، که بیش از ۸۰۰,۰۰۰ درخت زیتون را جایگزین کرد و ۵۳۱ روستای فلسطینی را پوشاند (پایه، ۲۰۰۶)، ناکبای اکولوژیکی ایجاد کرد. این کاج‌ها خاک را اسیدی می‌کنند، به تنوع زیستی آسیب می‌رسانند (لوربر، ۲۰۱۲)، و رزین‌های قابل اشتعال آن‌ها بدترین آتش‌سوزی‌های تاریخ اسرائیل را شعله‌ور کرده‌اند که تا مه ۲۰۲۵ بیش از ۲۵,۰۰۰ دهنم را سوزانده، پارک کانادا را ویران کرده و اورشلیم را تهدید کرده است (تایمز اسرائیل، ۲۰۲۵؛ هاآرتص، ۲۰۲۵). این هتک حرمت، که میراث فلسطینی را محو می‌کند، نارضایتی الهی را نشانه می‌دهد (تثنیه ۶۴-۲۸:۶۳)، در حالی که کاشت مجدد زیتون توسط فلسطینیان نقش آن‌ها را به‌عنوان نگهبانان عهد تأیید می‌کند.

حق بر سرزمین و فراخوان به عدالت

وضعیت عهدی فلسطینیان—ریشه‌دار در نسب، تداوم و مدیریت اسلامی—حق مقدس آن‌ها به سرزمین مادری‌شان را تأیید می‌کند. تثنیه ۱۶:۲۰ فرمان می‌دهد: «عدالت، و فقط عدالت، را دنبال کن»، که در سنت‌ها طنین‌انداز است: **میخا ۶:۸** در یهودیت، **متی ۵:۹** در مسیحیت («خوشا به حال صلح‌سازان»)، و **سوره نساء ۴:۱۳۵** در اسلام. کشاورزی پایدار آن‌ها در تضاد با ناکبای اکولوژیکی است و نقش آن‌ها را به‌عنوان وارثان مشروع سرزمین تقویت می‌کند. حکم دیوان بین‌المللی دادگستری در سال ۲۰۲۴ علیه شهرک‌های غیرقانونی و به‌رسمیت‌شناختن حق بازگشت توسط سازمان ملل (قطعنامه ۱۹۴، ۱۹۴۸) با این الزامات الهی و قانونی هم‌راستاست و محرومیت‌های ادامه‌دار را محکوم می‌کند.

کسانی که در غزه خشونت می‌کنند (~۴۲,۰۰۰ کشته، وزارت بهداشت غزه، اکتبر ۲۰۲۴) و آسیب اکولوژیکی وارد می‌کنند، با ادعای مجوز الهی، چیلول هاشم (**حزقیال ۳۶:۲۰**، **یوما ۱۸۶الف**) مرتکب می‌شوند و تقدس حیات عهد (**پیکوآخ نفس**، **میشنه توراه**، **هیلخوت روتساخ ۱:۱**) را نقض می‌کنند. کتاب مکاشفه (**۷:۲۰-۹**) ممکن است رنج‌های غزه را به‌عنوان حمله به «اردوی قدیسان» نمادین کند، که نارضایتی الهی را تأکید می‌کند. فلسطینیان، به‌عنوان وارثان عهد، فراخوان آن به عدالت و راستی را تجسم می‌بخشند، و صمودشان وعده خدا را تحقق می‌بخشد.

این آخرین هشدار به کسانی است که مرتکب خشونت و تخریب اکولوژیکی می‌شوند: خونریزی را متوقف کنید، سرزمین را بازسازی کنید، عدالت را بجوید (**اشعیا ۱:۱۸**)، توبه کنید (**براخوت ۱۰الف**)، و روح خود را نجات دهید، وگرنه با عذاب الهی روبرو خواهید شد (تثنیه ۶۴-۲۸:۶۳، **پیرکی آووت ۵:۸**). فلسطینیان، از طریق نسب، حضور و مدیریت خود، میراث پایدار عهد را گرامی می‌دارند. به‌رسمیت‌شناختن حق مقدس آن‌ها به سرزمین مادری‌شان—نه از طریق آوارگی، بلکه از طریق هم‌زیستی و انصاف—ادیان ابراهیمی را در پیگیری مشترک صلح متحد می‌کند.